

WILDE HAREN

Van deze auteur verscheen eerder:
Nieuwe handen

GERIE SMIT

Wilde haren

mistral

Dit verhaal is gebaseerd op enkele waargebeurde feiten en is geïnspireerd door verhalen die ik heb gehoord van jongeren en professionals.

mistral

ZIN OM TE LEZEN

Copyright © 2011 Gerie Smit en uitgeverij Mistral/FMB uitgevers, Amsterdam

Mistral is een imprint van FMB uitgevers bv

Omslagontwerp: Oranje Vormgevers

Omslagbeeld © Shutterstock

Typografie en zetwerk: ZetProducties, Haarlem

Auteursfoto © Ruben Eshuis Photography

ISBN 978 90 499 5201 3

NUR 301

www.uitgeverijmistral.nl

www.twitter.com/Mistral_boeken

Meer weten over onze boeken? Schrijf je in voor de nieuwsbrief op www.uitgeverijmistral.nl.

HOOFDSTUK 1

Suuz

‘Ben je écht niet bang dat onze ouders erachter komen?’ vraagt Joke.

We lopen door het hoge gras naar de keet, die aan de andere kant van het kanaal ligt. Er is al weken niet gemaaid, het gras komt tot aan mijn knieën.

‘Geloof me,’ roep ik terug. ‘Ze komen het heus niet te weten.’ Het is de honderdste keer dat ik dit tegen haar zeg.

‘Maar vindt je vader het niet raar dat je vanavond bij mij slaapt? Jij slaapt nooit bij mij. Ik slaap altijd bij jou thuis. Stel je voor dat hij je nog wil zien voor het slapengaan, dan weten mijn ouders het direct.’ Joke stopt met lopen. ‘Is het niet beter als we het vragen?’

Zuchtend stap ik op haar af. ‘Jij denkt dat onze ouders het goed vinden dat wij samen met een stel jongens in een boerenschuur overnachten?’

Ze schudt haar hoofd.

‘Niemand komt het te weten.’ Ik leg mijn hand op haar schouder om haar gerust te stellen. ‘Laten we nou maar opschieten. Straks mis ik mijn eigen verjaardagsfeest. Ik word maar één keer vijftien en dat ga ik groots vieren,’ roep ik enthousiast. ‘Feesten tot zonsopkomst.’

‘Je hebt gelijk. Ik stop met zeuren. Het is party time.’

De kratten bier en flessen Passoa en Bacardi staan buiten de keet opgestapeld. Die heeft Bart voor me gehaald. Bart is een van de oudere jongens die de boerenschuur heeft omgebouwd tot keet, zodat wij een plek hebben om ongestoord te chillen en feesten.

‘Wow, wie heeft deze stereotoren neergezet?’ Joke zet de cd-speler aan. ‘*I want to be a hippie and I want to get stoned on mara marijuana. I want to be a runaway guy to leave home for mara marijuana,*’ klinkt het door de keet.

‘Vet man, deze plaat.’ Ze probeert te hakken op de muziek.

‘Goed, hè?’ zeg ik trots. ‘Dat heeft Bart ook geregeld.’

Bij het horen van zijn naam lacht Joke.

‘Fladderen er vlinders in je buik?’ zeg ik plagend. Ik weet dat ze hem heel leuk vindt.

‘Hou nou maar op.’ Nerveus draait ze een pluk haar om haar vinger.

‘Het feest kan beginnen.’ Bart en een paar van zijn vrienden stappen de keet binnen. Ze hebben slaapzakken meegenomen en gooien die in een hoek.

‘De muziek mag wel wat harder!’ Bart draait de volumeknop omhoog.

‘Je ziet er mooi uit,’ zegt hij tegen mij.

‘Dank je wel.’ Ik kijk naar Joke, die haar schouders ophaalt.

Binnen een paar minuten staat de keet blank van de rook. De eerste biertjes worden achterovergegooid. Joke en ik drinken pure Passoa. Mixen met frisdrank doen we niet, zo raken we sneller aangeschoten.

‘Zie je nou wel, het is een topfeest!’ roep ik boven de muziek uit naar Joke.

‘Ik ben blij dat ik nu lekker uit mijn dak kan gaan zonder dat ik een klok bij me heb,’ zegt ze terwijl ze danst met haar armen in de lucht.

‘Het is een geweldig feest.’ Bart legt zijn hand op mijn billen.

Ik draai me abrupt om. Joke heeft het gelukkig niet in de gaten.

‘Alleen is het bier bijna op,’ zegt hij.

Ik kijk op mijn horloge. ‘Dat kan niet. Het is nog niet eens middernacht.’

Samen met Bart loop ik naar buiten.

‘Kijk, alles is op.’ Hij wijst naar de lege kratten.

‘Kunnen we niet nog wat halen?’

‘Waarvandaan dan? Ik ben niet met de auto en volgens mij is alles al gesloten.’

‘Dat is waar. Dan drinken jullie toch ook Bacardi en Passoa? Daar heb ik nog genoeg van.’ Ik geef een fles Bacardi aan Bart en zet de Passoa aan mijn mond.

Hij lacht en neemt een slok. ‘Wat smerig zeg.’ Hij doet zijn best om de rum binnen te houden.

‘Vies kijken is er nog een.’ Uitdagend kijk ik hem aan.

Hij neemt nog een slok en met moeite lacht hij erbij. ‘Zo goed?’

‘Heel dapper, maar je mag rum best mixen met cola. Er liggen binnen wat blikjes.’

Bart geeft de fles Bacardi aan zijn maatje Crelis, die naar buiten is gelopen. ‘Pak aan. Het bier is op.’

Crelis zet de fles aan zijn mond. ‘Best lekker,’ zegt hij waarderend.

‘Ik mix het liever met cola,’ merkt Bart op.

‘Kom, we gaan naar binnen.’ Ik draai me om, maar Bart houdt me tegen. ‘Wat doe je?’ Ik schrik van de hoeveelheid kracht waarmee hij me tegen de muur duwt. Hij komt dicht tegen me aan staan. Voordat zijn mond de mijne kan raken, draai ik mijn hoofd weg.

‘Sorry,’ zeg ik. ‘Ik kan niet met je zoenen.’

‘Waarom niet?’

Ik ruik de rum die hij net heeft gedronken.

‘Omdat...’ Ik heb Joke beloofd dat ik niets zou zeggen.

‘Nou? Ik dacht dat je me wel zag zitten,’ zegt hij teleurgesteld.

‘Ik vind je ook wel leuk.’

‘Wel leuk?’ Hij laat me los.

Ik haal mijn schouders op. ‘Het zit zo. Joke is echt stapelgek op je.’

‘Ik niet op haar.’

Hier was ik al bang voor. Hoe moet ik haar dit zeggen? Ik wil mijn beste vriendin niet kwetsen en ik kan niet tegen haar liegen, dat heeft ze meteen door.

Bart buigt zich naar voren.

‘Sorry.’ Ik duw hem weg. ‘Ik wil wel,’ zeg ik om hem niet te kwetsen. ‘Maar dit kan ik echt niet doen.’ Ik loop naar binnen.

‘Ze hoeft het toch niet te weten?’ roept hij naar me.

‘Nee. Het is mijn beste vriendin.’

Binnen in de keet zie ik Joke nergens. Ze is hem toch niet gesmeerd? Wanneer ik naar buiten loop, bots ik tegen haar aan.

‘Waar was je nou?’ vraag ik.

‘Ik was even een luchtje scheppen.’

‘Heb je het nog wel gezellig?’

‘Ja, ja,’ zegt ze snel. Ze kijkt me niet aan.

Ik weet dat ze liegt. ‘Maak je je nog steeds zorgen?’

‘Dat doe ik niet,’ zegt ze kattig.

‘Ik ken je langer dan vandaag. Ik zie dat je je zorgen maakt.’ Ik blokkeer de ingang zodat ze me moet aankijken.

‘Er is echt niets.’ Ze duwt me opzij.

‘Sorry hoor. Je hoeft niet boos te worden.’ Jeetje, wat heeft zij nou ineens? ‘Hier.’ Ik geef haar de fles Passoa, die ze aan haar mond zet. Ze neemt een flinke slok.

‘Kom, laten we dansen.’ Ik wil niet dat mijn feestje wordt verpest door het getob van Joke. Ze moet zich eroverheen zetten.

Een paar shotjes later is Joke al haar zorgen kwijt. Ze danst met mij en de jongens en we zingen mee op de muziek.

‘Suuz, je moet meekomen.’ Bart trekt me aan mijn arm mee naar buiten.

Ik wring me los en protesteer: ‘Wat is er nou?’

Het lijkt net of al het bloed uit zijn gezicht is weggetrokken. ‘Crelis is niet goed geworden. Hij ligt buiten met schuim op zijn mond en hij wordt niet meer wakker.’

Samen met Bart ren ik naar buiten. Daar ligt Crelis tegen de lege bierkratten aan. Zijn ogen zijn weggedraaid en zijn armen bungelen als rubber langs zijn lichaam.

‘Hij wordt niet meer wakker. Wat moeten we doen?’ roepen een paar jongens die naast hem staan.

Ik zeg niets terug.

‘Iemand moet naar de eerste boerderij rijden om daar een ambulance te bellen,’ hoor ik Joke zeggen. ‘Wie is hier met de brommer?’

Een dikke jongen steekt zijn hand op.

‘Ga dan. Snel!’

Hij stapt op zijn scooter. Met een hoog knetterend geluid van de opgevoerde motor racet hij het land in. Ook dat maakt Crelis niet wakker.

Joke buigt zich over zijn roerloze lichaam. ‘Crelis, word wakker! Crelis, wakker worden!’

Ik sta stokstijf stil. Mijn mond is droog en ik kan niets zeggen.

‘Toe nou, Crelis, word wakker.’ Zachtjes tikt Joke hem in het gezicht.

Er gebeurt niets. Hij is dood.

In de verte doemen autolichten op.

‘Ik ga ervandoor.’ Bart rent het land in.

‘Ik ook.’

‘En ik ook. De ballen.’ Zijn vrienden volgen hem op de fiets.

‘Dit kunnen jullie niet maken!’ gilt Joke. Ze probeert de jongens van hun fiets te trekken. ‘Het is jullie vriend.’

Het helpt niet. Ze fietsen keihard weg, alsof hun leven ervan afhangt. Alleen wij tweeën blijven over. De autolichten komen steeds dichterbij. In het kanaal weerkaatsen de blauwe lichten van een ambulance en een politiewagen. Het geluid van de sirenes wordt steeds luider.

‘Wat is hier aan de hand?’ De boer die gewaarschuwd is door de dikke jongen stapt uit zijn auto. Hij ziet Crellis liggen en rent op hem af. ‘Hebben jullie gezopen?’ roept hij.

Joke knikt.

Ik schud mijn hoofd.

De ambulance komt met loeiende sirenes op ons af en maakt het hele dorp wakker. Uit de huizen komt licht dat eerder gedoofd was. Je kunt het dorp weer zien liggen aan de andere kant van het kanaal.

Crellis wordt op een brancard gelegd en de ambulance in geduwd. Hij geeft nog steeds geen teken van leven. Er komt nog een auto aanrijden, een auto die ik aan de lampen al herken: het is de auto van de ouders van Joke. Haar moeder komt met grote passen op ons af lopen en trekt Joke aan haar bruine haren de auto in.

Huilend laat ze zich op de achterbank vallen.

‘Weet je wel hoe ongerust je vader is?’ zegt haar moeder fel.

Ik durf niets te zeggen en stap zwijgend in. Joke vouwt haar handen voor haar gezicht.

‘Het spijt me,’ fluister ik.

HOOFDSTUK 2

10 jaar later

‘Gefeliciteerd.’ Joke omhelst me en duwt een vierkant klein cadeau in mijn handen.

‘Dat hoeft toch helemaal niet.’ Toch scheur ik de verpakking eraf.

‘Ach Suuz, het is maar een kleinigheidje,’ zegt ze.

‘Een agenda, wat leuk.’ Ik geef haar een kus.

‘Ja, die zul je hard nodig hebben nu je een echte baan hebt.’ Joke pakt een glas cola van een dienblad.

‘Gefeliciteerd, meid.’ Mijn vader geeft me een kus. Hij heeft ook iets meegebracht. ‘Leuk dat je een borrel geeft in een café.’

‘Het was Peters idee om mijn verjaardag en mijn nieuwe baan hier te vieren.’ Ik pak het cadeau uit. Een parfum met een douchefris.

‘Lekker, pap.’ Ik druk mijn neus tegen het flesje. ‘Kon je het gemakkelijk vinden?’ Zo vaak komt hij niet in de stad. En al helemaal niet ergens ver buiten het centrum in een café.

‘Ik ben met Joke meegereden. Zij weet de weg.’

‘Anders had hij nu nog rondjes gereden in de stad,’ zegt Joke lachend.

Ik leg de cadeaus op een tafel. ‘Ik word verwend. Dat heb ik toch helemaal niet verdiend.’

‘Je hebt er hard voor moeten knokken om een goede baan te vinden,’ zegt mijn vader.

Dat kun je wel zeggen: ik ben bijna een jaar op zoek geweest naar een baan in de magische wereld van de televisie. En ondertussen bijbeunen in een restaurant, want het was geen vetpot.

‘Vertel eens, wat ga je nou precies doen?’ vraagt Joke.

‘Ik mag er nog niet te veel over kwijt omdat het een nieuw tv-programma is.’

‘Ah, kom op. Je vader en ik vertellen het heus niet verder.’

Peter komt op ons af lopen en begroet mijn vader en Joke. Hij knijpt stiekem in mijn kont en geeft een klein kusje in mijn nek. ‘Heb je het naar je zin?’ fluistert hij in mijn oor.

‘Ontzettend.’ Ik geef hem een dikke knipoog. ‘*Tonight I’m all yours*,’ fluister ik zacht.

‘Flirten en knuffelen doen jullie maar in jullie eigen tijd,’ zegt Joke. ‘Nou, vertel, wat ga je nou precies doen?’

‘Je mag echt niets doorvertellen.’ Ik neem een slok van mijn wijn en pik nog snel een gehaktballetje van de schaal met hapjes die op de bar staat. ‘Ik word productieassistent van het programma *Huizenruil*.’

‘En?’ vraagt Joke.

‘En wat,’ zeg ik.

‘Wat houdt het programma precies in?’ Joke kan haar nieuwsgierigheid niet bedwingen.

Ik vind het heerlijk om de spanning op te bouwen en neem nog een slok wijn. ‘Oké,’ fluister ik. ‘Twee gezinnen ruilen van huis en ze mogen er alles aan veranderen, zoals de muren schilderen en andere meubels erin zetten. Alles is mogelijk.’

‘Dus ze mogen het andere huis verbouwen,’ vat Joke samen.

‘Alles wat ze maar willen en dan verhuizen ze weer terug. Leuk toch?’

‘En welke rol is er voor jou weggelegd?’ vraagt mijn vader.

‘Ik moet assisteren tijdens de draaidagen.’

Mijn vader knikt. Ik denk dat hij niet echt weet wat dat in-

houdt. Ik weet het zelf ook niet zo goed. Ik pak voor mezelf een nieuw glas wijn. Joke gebaart dat ze genoeg heeft.

‘Ik kan me niet voorstellen dat er mensen zijn die aan dat programma willen meedoen,’ zegt ze.

‘Er hebben zich al genoeg mensen aangemeld.’ Ik was zelf ook verbaasd dat er zoveel mensen zijn die zich opgeven voor een tv-programma waarover nog zo weinig bekend is. ‘Ze zien het als een gratis metamorfose van hun huis. Het programma wordt gesponsord, dus ze hoeven niets te betalen.’

Mijn vader is naar de bar gelopen.

‘Op je nieuwe baan.’ Joke tikt haar glas tegen de mijne. ‘Proost.’

‘Over een paar jaar ben ik programmamaakster of executive producer, let maar op,’ roep ik enthousiast en ik neem een flinke slok.

Ik kijk het café rond. Er zijn een hoop vrienden van Peter. De meiden van de vrienden staan in een kringetje om een tafel druk te praten over weet ik veel wat. Ik ken ze niet zo goed. Het zijn allemaal leuke meiden die hier hebben gestudeerd en elkaar al kenden, maar verder dan ‘ik bel je nog wel’ is het nooit gekomen.

Er staat een Spaanstalig nummer op en ik schud met mijn heupen op de beat. Joke doet stijfjes met me mee.

‘Neem een borrel,’ zeg ik tegen haar.

‘Nee. Ik moet nog rijden.’

‘Waarom ben je niet met de bus gekomen?’

‘Je vader ging met de auto en toen heb ik voorgesteld om te rijden, zodat hij een paar biertjes kan drinken.’

Ik kijk naar mijn vader. Hij is druk in gesprek met Peter. Met zijn handen legt hij uit hoe hij zijn tweede kind aan het opknappen is. Sinds ik de deur uit ben, is hij een oude sloep aan het renoveren. Ik vraag me af of het ding nog ooit het water zal raken, want hij is er nu al zo lang mee bezig.

‘De boot bouw ik voor jullie,’ hoor ik hem zeggen. ‘Zodat jullie er straks met de kinderen mee kunnen varen.’

Au! Een gevoelig onderwerp. Kinderen, dat is iets waar ik het met Peter nog nooit echt over gehad heb. Hij is er weleens over begonnen, maar ik kap het altijd af. Peter geeft mijn vader een nieuw biertje, dat hij gretig aan zijn mond zet. Ik vraag me af of mijn vader in het dorp nog wel de deur uit komt. Hij leeft helemaal op.

Peter ziet dat ik naar hen kijk en geeft een kus in de lucht. Ik ben blij dat hij en mijn vader het goed met elkaar kunnen vinden. Zo vaak zien ze elkaar niet. Ik ga bijna elke zaterdag bij mijn vader en Joke op bezoek in het dorp. Peter is dan met zijn vrienden aan het voetballen en hij vindt het helemaal niet erg dat hij mijn wekelijkse bezoek aan het platteland mist. Hij heeft niets met de plek waar ik ben opgegroeid. Hij is een echte stadsjongen, geboren op vier hoog midden in het centrum en opgegroeid boven een café. Nooit zou hij zijn stad verlaten.

Er wordt een nieuw rondje besteld en de muziek gaat een tandje harder. Peter heeft mijn vader aan de bar achtergelaten en is de dansvloer op gelopen. Hij danst met Aicha, de vriendin van zijn beste vriend Tom. Ze is van Marokkaanse afkomst en Peter probeert haar wiegende heupen bij te houden. Ik heb het niet zo op Aicha, ze geeft me altijd het gevoel dat ik een boerentrien ben.

Joke tikt me op mijn schouder. 'Ik ga ervandoor.'

'Nu al?'

'Ja, ik moet morgen vroeg op.'

'Hoezo? Je bent juffrouw, dan hoef je toch niet te werken op zaterdag?'

'Ik ben ergens anders druk mee.' Ze trekt haar jas aan. 'Ik neem je vader mee.' Lachend kijkt ze naar de bar, waar hij tegen de barman praat over zijn boot.

'Dat lijkt me een goed idee.' Ik volg haar blik. 'Hé,' ik geef haar een klein tikje. 'Niet van onderwerp veranderen.' Daar is Joke altijd al heel goed in geweest. 'Wat moet je morgen doen?'

'Dat zie je dan wel. Je komt toch langs?'

‘Ja, morgen ga ik bij mijn pa eten, maar moet ik echt zo lang wachten?’ Ik zet mijn puppyogen op.

Joke lacht: ‘Dan kun je het met je eigen ogen zien.’

‘Kun je alvast een kleine hint geven?’

Ze schudt haar hoofd en kijkt me geheimzinnig aan.

‘Je gaat ervandoor.’ Mijn vader heeft gezien dat Joke haar jas heeft aangetrokken. ‘Ik ga mee, anders kom ik nooit meer thuis,’ zegt hij, lachend om zichzelf.

‘Peter!’ roep ik door het café. ‘Mijn vader en Joke gaan weg. Zeg je even gedag?’

Peter rukt zich los van Aicha. Hij wil mijn vader een hand geven, maar die pakt hem vast en omhelst hem stevig.

‘Kom op, jongen,’ zegt hij. ‘Hoe lang ben je nou al wel niet mijn schoonzoon?’ Het is niet echt iets voor mijn vader om te doen. Het komt vast door de alcohol.

Joke krijgt drie kussen van Peter. Ongemakkelijk beweegt ze haar hoofd om die van hem. Ze is helemaal niet gewend om iemand welkom en gedag te kussen. Het is iets wat we in het dorp nooit doen, zelfs niet met familie. Daar zijn wij veel te nuchter voor.

‘Tot morgen.’ Ik kus Joke en mijn vader nog een keer.

Het feestje dooft langzaam uit. De muziek achter de bar wordt zachter gezet en de lampen worden feller. Peter geeft me mijn jas.

‘De hoogste tijd om naar huis te gaan,’ roept de barman.

Ik pak mijn cadeaus bij elkaar en loop achter Peter aan naar buiten.

‘Dank je voor het organiseren van het feest.’ Ik sla mijn arm om hem heen.

‘Ik ben blij dat je eindelijk eens van die bank af komt. Dat is wel een feestje waard,’ zegt hij lachend.

Ik kan niet lachen om zijn flauwe grap. Ik vond het verschrikkelijk om de hele dag thuis te zijn en dat weet hij best.

Gelukkig is het niet zo ver lopen van het café naar onze flat. Ik heb te veel gedronken en te lang gedanst op te hoge hakken. Peter moet me de drie trappen omhoogduwen. Mijn kleding slinger ik door de kamer. Ik heb geen zin om de make-up van mijn gezicht af te halen en plof neer op mijn zachte dons. Zonder moeite val ik in slaap.

De slaapkamer draait als ik de volgende ochtend mijn ogen open. Er schijnt fel zonlicht door de gordijnen. In mijn hoofd hoor ik telkens de eerste vier zinnen van het refrein van een nummer van Caro Emerald: *'I have never dreamed it. Have you ever dreamed a night like this. I cannot believe it. I may never see a night like this.'* De kloppende pijn in mijn hoofd dreunt mee op de beat.

'Ik ben misselijk,' jammer ik tegen Peter die naast me in bed ligt. 'Ik ga nooit meer wijn drinken.'

'Dat zeg je elke keer als je bent wezen stappen.' Hij draait zich om en trekt de dekens van me af.

'Niet doen!' Ik trek de dekens terug.

Met een zucht laat hij los. 'Suuz, ga nou slapen,' zegt hij geïrriteerd.

Hij heeft zelf denk ik ook een kater. 'Heb jij dan nergens last van?' vraag ik.

'Nee. Ik heb alleen een slaaptekort. Je hebt de hele nacht liggen draaien.'

Ik stap uit bed en moet me vasthouden aan de spijlen om niet te vallen. Mijn hoofd klopt zo hard dat ik bang ben dat het elk moment kan ontploffen. De man met de hamer is op bezoek.

Ik strompel over de kleren die ik vannacht op de grond heb gegooid. Een zure golf komt boven. Ik ren naar de badkamer en gooi snel de wc-deksel omhoog.

'De volgende keer trakteeer ik niet als jij een nieuwe baan hebt!' roept Peter vanuit de slaapkamer.

Op mijn knieën kruip ik naar de badkamerdeur en sluit deze. Mijn hoofd laat ik op de koude vloer rusten. De kou doet me goed. Voor heel even is de man met de hamer gestopt met slaan. Waarom heb ik zoveel gezopen?

‘Mag ik gebruikmaken van de badkamer?’

Ik schrik van Peter, die plots voor me staat. Hij hijst me over-eind. ‘Ik ga voetballen met de jongens in het park.’

‘Waar haal je de energie vandaan?’ Ik vind steun bij de deur-opening en kijk hoe Peter zijn tanden poetst en met water zijn blonde krullen in model brengt.

Hij haalt zijn schouders op. ‘Ik heb nergens last van.’

‘Jij bent getraind om veel te drinken.’ Met mijn hand maak ik een drinkgebaar.

Speels geeft hij me een tik op mijn kont en loopt de badkamer uit.

‘Au.’ Ik loop als een hondje achter hem aan. Ik wil dat hij me vastpakt en streelt. Ik voel me zo ellendig en moe.

‘Je telefoon ging net.’ Hij trekt zijn sportkleding aan.

Ik kijk op mijn mobiel en zie dat Joke heeft gebeld en gsm’s’t.

‘Hoi Suuz. Kom je nog? Je hebt toch geen kater! Je had me beloofd dat je er zou zijn vandaag. Nou, kom je bed uit en dan zie ik je rond 14.00. Tot zo. X Joke’

Mijn lieve vriendin Joke. Wat kent ze me toch goed. Goed genoeg om te weten dat ik een kater heb en dat een reminder geen kwaad kan.

‘Ik ga ervandoor,’ Peter kust me op mijn wang.

Verstandig van hem dat hij me niet op de mond kust, want het lijkt net of er iemand is doodgegaan daar.

‘Jij gaat vandaag toch naar het dorp?’

Ik knik. ‘Waarom ga je niet mee?’

‘Nee. Ik heb je vader en Joke toch gisteren gezien.’ Hij zwaait zijn tas over zijn rug. ‘Ik zie je vanavond. Doei liefje.’

De deur valt met een harde klap dicht.

Gelukkig is het nog vroeg, zodat ik nog een paar uurtjes kan slapen. Ik stop mijn oordopjes in mijn oren. Die heb ik aangeschaft omdat het zo gehorig is in dit gebouw. Peter vindt dat ik overdrijf, maar ik kan echt genieten van stilte. Met mijn oordoppen in kruip ik in bed. Ondanks de kater verheug ik me op maandag. Eindelijk een baan. Geen onzekerheid meer. Nu kunnen we eindelijk werken aan onze toekomst.

Ik trek het dekbed tot over mijn oren en sluit mijn ogen. Nog één diepe zucht, niet van ellende, pure ontspanning.